

seniorpolitik, så vi er sikre på, at der er hænder til at bære velfærden.

Et område, hvor der stadig er meget at gøre, er eksempelvis uddannelsesområdet. Vi havde været lidt bedre stillet, hvis uddannelseskapa- citeten på en række områder havde været større, da vi overtog regeringsansvaret i 1993.

Må jeg nævne et eksempel: de sindslidende. Jeg havde frygtelig gerne set, at vi havde kun- net forøge uddannelsestakten for de psykiatri- ske specialer. Det har vi ikke kunnet tilstrække- lig stærkt. Vi håber, at vi over nogen tid kan gøre det, men der er meget at gøre her. Der er sket noget, men der er meget at gøre.

Et andet eksempel er hele vores sundheds- område og sygehusområde: Der er stadig meget at gøre, men der er dog sket en hel del. Vi har tilført en række ressourcer, mere end i årene før – ikke alle årene, men ret mange af årene før – og der er sket forbedringer. Tag hjerteområdet: Vi har fået nedbragt ventetiderne på hjerteom- rådet. Tag behandlingsantallene: en meget be- tydelig stigning i den samlede indsats for syge- husene. Og tag de livstruende sygdomme, som vi jo i fællesskab har løftet.

Jeg mener, at det er den form for fornuftigt samarbejde, jeg synes vi skal kendetegnes ved herinde i Folketinget, vil jeg sige til fru Pia Christmas Møller.

Og til allersidst: Lad os koncentrere os om det positive, fremadrettede samarbejde. Og når Venstre med fremstrakt hånd beder os om at samarbejde, må jeg derfor sige: Ja, men det kræver jo ret stor selvkontrol, når man i dag har skullet tage imod alt det smuds, der er blevet kastet på os heroppefra. Men vi samarbejder. Vi er robuste folk, og vi er parate til at samarbejde både med venstre side og med højre side frem- over, når vi kan nå et lille stykke i den rigtige retning på det grundlag, som regeringsgrund- laget tegner.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hele denne her diskussion, siger statsministe- ren, hænger sammen med, at Enhedslisten er sur over, at regeringen har lavet finanslovforlig uden om Enhedslisten. Det er, hvad det hele handler om i henhold til statsministeren.

Jeg synes, det er bekymrende, at statsministe- ren ikke har forstået mere af den kritik, vi rej- ser. Så bare for at illustrere det, vil jeg tage et eksempel, der overhovedet ikke har noget med finansloven at gøre:

Lige op til det sidste valg var der faktisk en sag om Politiets Efterretningstjeneste, som vi havde en vis interesse i. I den sag kommer re- geringen, statsministeren og justitsministeren, med et klokkeklart løfte: Hver en sten i den sag vil blive vendt!

Hver en sten i den sag vil blive vendt, var løftet. Nu er der gået næsten et år, og hvad er der så sket? Ja, der er fremsat et lovforslag, og alt tyder på, at det kan finde et flertal i salen, men det bliver ikke forhandlet. Og i hundredvis af spørgsmål ligger ubesvarede.

Jeg ved ikke, om vi tidligere har haft en sag her i Folketinget, hvor i hundredvis af spørgs- mål ligger ubesvarede i et år, men det har vi altså i denne her sag. Og det er jo derfor, vi er bekymrede for, at det ikke bare er finansloven, men at der også er en række andre spørgsmål, hvor vi må konstatere, at vi desværre ikke helt har kunnet stole på de løfter, som regeringen har givet.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes, der var en vis kampånd i statsmini- steren tale dér, hvor han klart profilerede sig i forhold til partiet Venstre og virkelig markerede de politiske forskelle, der er mellem Socialde- demokratiet og partiet Venstre. Og jeg så i ånden, at nu ville der blive draget den konklusion, at Socialdemokratiet ikke ville gentage det kunst- stykke, man lavede før jul. For statsministeren må jo indrømme, at det har givet store vanske- ligheder for Socialdemokratiet.

Og i forlængelse af det, vi har hørt i dag, vil jeg sige, at jeg har meget svært ved at forstå, at man overhovedet skulle have i tankerne at gå ind i et større samarbejde med partiet Venstre, og derfor undrer det mig, når jeg til sidst alli- gevel hører statsministeren sige: Vi er robuste folk.

Man kan altså også blive for naiv i forhold til, hvad man tror man kan klare af tilsmudsning og af ydmygelser fra andre partier. Burde man ikke i stedet sige: Jamen hvorfor skal vi dog gå ind i dét?

Er der ikke mere perspektiv i at satse på et samarbejde med det parlamentariske grundlag, som er der for regeringen? Ja, i nødstilfælde i små sager nok også med andre partier såsom Venstre, men alligevel satse helt anderledes. Burde dét ikke være konklusionen for stats- ministeren?